

JOSEP ROIG
PRESIDENT DE PROGRESSISTES-SDP

El relat de la por

L'equivocada narrativa de Concòrdia i Miquel Puig

2 de desembre del 2024. Sala d'actes del Comú d'Escaldes-Engordany. Quan Concòrdia presenta la seva posició contrària a l'acord d'associació amb la UE ens ofereix, més que una proposta de futur, una llista de pors embolcallades en un discurs contradictori. Miquel Puig, el seu assessor econòmic, sembla més preocupat per justificar l'immobilisme que per afrontar els reptes reals del país amb una estratègia coherent i valenta. L'havíem escoltat amb opinions més progressistes.

Afirma Puig que les petites economies "han d'especialitzar-se", com si aquesta fos la recepta màgica per a la supervivència. Però, a quin preu? Andorra ja ha viscut la cara amarga d'un model basat en poques potes: el turisme, el comerç i la banca. Aquests sectors han mostrat senyals clars d'esgotament, i Puig sembla voler perpetuar aquesta fragilitat sota l'excusa de l'especialització. Això no és una estratègia, és un acte de rendició.

La por a la competència internacional és un altre dels eixos del seu relat. Però és una por infundada i antiquada. Països com Luxemburg i Irlanda són exemples clars de com una integració intel·ligent i ben negociada pot generar prosperitat. El tancament no protegeix, asfixia. Obrir-se no és perdre identitat, sinó reforçar-la amb una economia diversificada, resilient i amb capacitat per adaptar-se a les circumstàncies globals.

El seu discurs també insisteix en la "pèrdua de valor afegit" que, segons ell, comportaria l'acord amb la UE. Però Puig no diu que aquesta suposada pèrdua només existeix quan un país es nega a competir, innovar i formar la seva força laboral. Andorra té l'oportunitat de posicionar-se com un

una crida a la por. La por al canvi, a la competència, a la pèrdua d'una suposada essència que, sota aquesta perspectiva, sembla tan fràgil que qualsevol obertura la destruiria. Es pretenen "europeistes" però són, al capdavant, immobiliistes. La realitat és ben diferent: el futur d'Andorra passa per una

model d'eficiència i qualitat, però això requereix molt més que protegir els sectors febles i romandre en l'immobilisme. Exigeix reformes estructurals i ambició.

I arribem al cim de l'absurd: el canvi climàtic com a oportunitat per al turisme. Aquest argument, a mig camí entre la frivolitat i el cinisme, no només és perillós, sinó també irresponsable. Presentar la crisi climàtica global com una "benedicció" per a les estacions d'esquí andorranes és insultar la intel·ligència col·lectiva i menysprear els esforços globals per frenar una catàstrofe planetària.

En el fons, el relat de Concòrdia no és una altra cosa que

diversificació intel·ligent, una integració ben negociada amb Europa i per una aposta decidida per la innovació. Tot plegat amb l'article 28 de la nostra Constitució, que reconeix la llibertat d'empresa en el marc de l'economia de mercat i conforme a les lleis.

Defensar el tancament no és defensar Andorra, és condemnar-la a l'estancament i a l'ostracisme. Andorra ha de ser un país que mira més enllà de les seves muntanyes, que no es deixa parilitzar per la por i que aposta per un futur de progrés i sostenibilitat. El món no espera. I nosaltres, com a país, tampoc no ens ho podem permetre.